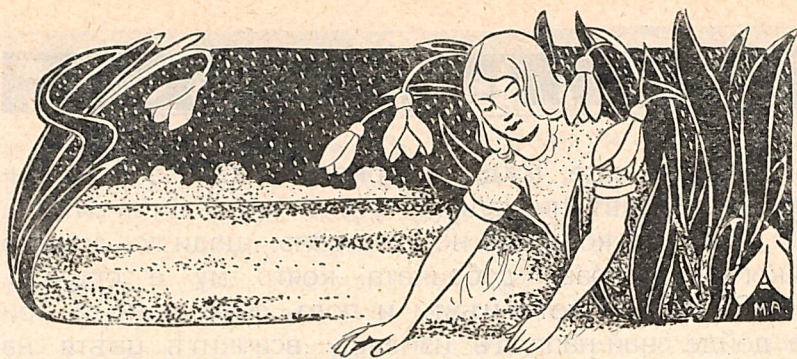

ЗАЩО СНѢГЪТЪ ЩАДИ КОКИЧЕТО

Легенда

Когато Богъ създаде тревитѣ, зеленчука и цвѣ-
тията и ги украси съ великолепни бои, въ сжщото
време създаде и снѣжнитѣ прелестни звездички.
Щомъ снѣгътъ бѣше готовъ, и снѣжинкитѣ заприли-
чаха на цвѣтенца, Богъ имъ каза: — Боя ще трѣбва
сами да си подирите.

Тръгналъ снѣгътъ и отишълъ при тревата, па ѝ
рекълъ:

— Дай ми твоята зелена боя!

— Но тревата не искала да му я даде. Отпра-
вилъ се къмъ розата и я помолилъ да му даде розовъ
цвѣтъ. Ала и розата отказала на прелестнитѣ снѣ-
жинки, както имъ отказали теменугитѣ, слънчогле-
дитѣ и другитѣ цвѣтя. И при тови тѣ всичкитѣ се
смѣли на безцвѣтнитѣ снѣжинки, които ходѣли и се
молѣли за боя.

Печално продължилъ снѣгътъ своя пжтъ. Ви-
дѣлъ той кокичето и започналъ да му се моли, като
плачелъ съ горчиви сълзи.

— Ако не получа боя, — казвалъ му той — ще
трѣбва като вѣтърътъ да съмъ безцвѣтенъ и никой
да не може да ме забележи. Ето защо ми е толкова
мжно...

Кокичето имало добро сърдце. И то заело на
снѣга бѣлата си шарка. И отъ тогава снѣгътъ ста-
налъ бѣлъ.

Снѣжинкитѣ се разсърдили на всички цвѣтя, които
не изпълнили горещото имъ желание. И до день
днешенъ ги мразягъ и заледяватъ